

Vääjäämätön kirjoittanut Ville-Markus Nevalainen Kaikki palaute on enemmän kuin toivottua, ja sitä voi laittaa niin suoraan tänne, kuin myös osoitteeseen vm.nevalainen@hotmail.com. Myös muita kirjoitusaiheisia tiedusteluja voi laittaa. Teksti on kirjoitettu osana Risingshadown 2012 lyhytnovellikilpailua, jossa teksti sijoittuu ns. "bubbling under" sijoitukselle, virallista sijoitusta ei siis tullut, mutta teksti nostettiin 140stä esille. Aiheena oli "nouseva varjo" ja sanarajoituksena 2000 sanaa. Kiitoksia lukemisesta. - Helmikuu 2012 Terry on menestynyt yhdenmiehen internetyrityksellään. Hänellä on kaikki mitä hän tarvitsee. Naapurit pitävät häntä hyvänä miehenä, joka ei koskaan aiheuta ongelmia. Häntä kuvaillaan mukavaksi, vaikkakin ehkä omissa oloissaan viihtyväksi, mutta niin joskus ihmiset ovat. Ei käytä päihteitä, muttei käy kirkossakaan. On kiertänyt huhuja, että Terryn yritystä kohtaan on esitetty miljoonien ostotarjouksia. "Ehkä hän tosiaan on tämmöinen miljonääri meidän tavallisten joukossa", naapuri myöntää. "Mutta mukava sellainen hän on." Huhut ovat totta, sopimusta yritetään muotoilla koko ajan. Kokousta ei haluta järjestää videopuheluna, vaikka Terry itse niin pyytää. Häntä hermostuttaa jo valmiiksi, mutta ainoaksi vaihtoehdoksi jää paikan päälle meneminen. Hän on lähellä perua kaupan, mutta menee silti. Joskushan tämä on kohdattava, hän vakuuttaa itselleen. Toukokuu 2012 Miehellä on lyhyt pukinparta ja silmälasit. Pääelleen hän on pukeut tyylikkään, mutta arkisen puvun. Sylissään hänellä on muistiinpanovihko. "Minä..." Terry yrittää taistella saadakseen jotain sanottavaa. Mies nostaa kulmiaan kevyesti. Hänen takanaan on ikkunaseinä, josta oranssiaurinko hohtaa. Hän kirjoittaa muistiinpanoihinsa. "Mitä jos keskitytään johonkin muuhun hetkeksi, Terry?" Terry nyökkää. Hänen kätensä tärisyvät ja hänellä on kylmä. Hän makaa pitkällä tummalla sohvalla ja puristaa silmiään kiinni. "Haluatko itse aloittaa?" Mies puhuu pehmeästi, mutta sanat eivät rauhoita Terryä. "Krhmm. Uhm... Joo. Okei." Terry hieroo kovakouraisesti silmäkulmiaan. "Minä..." "Ei ole kiirettä. Mietit rauhassa mistä voit aloittaa." "Okei, okei." Terry tietää, että tämä on hänen viimeinen mahdollisuutensa. Hän vetää syvää henkeä, mutta ajatukset eivät muodostu yhä edelleenkaan. "Kerro vaikka lapsuudestasi", terapeutti ehdottaa huomatessaan Terryllä ongelmia jäsenellä ajatuksiaan. Terry nauraa kuivasti ja ilottomasti. "Lapsuuteni..." Muistot avautuvat Terryn edessä kertoessaan siitä kaikesta. Siitä miten ei muista lapsuudesta paljoa, ainoastaan yksittäisiä kohtia sieltä täältä. "Ehkä se on normaalia", hän toteaa ja naurahtaa jälleen, mutta nauru ei ole aitoa. Se on kylmää ja kolkkoa, ja pelottaa häntä itseään. Siihenkö kaikki on tullut? Sanat, jotka Terry kertoo muodostavat tarinan, joka on revitty suoraan jokaisesta televisio-ohjelmasta. Jokaisen, eikä kenenkään tarina. Onnellinen lapsuus, sisko. Rakastavat vanhemmat. Hyvä koulumenestys, hiukan tavallista parempi. Ystäviä. Lemmikki, jota niin rakasti. Harrastukset, lapsuuden into jalkapalloon, joka jäi myöhemmin elämässä ja mitä hän nyt katuu. Terapeutti kirjoittaa vihkoonsa ja antaa Terryn puhua. "Entä miksi olet täällä?" terapeutti kysyy uskoessaan Terryn rentoutuneen lapsuuden lämpimistä kuvista. Terry on pitkään hiljaa ja terapeutti ajattelee jo, ettei Terryn lupaus yhdestä sessioista riitäkään käsittelemään koko asiaa, kunnes Terry puhuu. Hän kertoo huumeongelmastaan, ja terapeutti hymyilee päästessään haluttuun aiheeseen. Terapeutti kuuntelee ajatellen Terryllä olevan myös ongelmia luottaa, ja antaa ohjeita Terryille lopettaakseen huumeiden käytön, ja minkä puoleen kääntyä. Terry ei ole koskaan edes nähnyt huumeita. Poistuessaan he kättelevät ja katsoessaan terapeuttia Terry purskahtaa itkuun. Elokuu 2012 Terryn kasvoille on takertunut tumma, likainen hiki. Hänen hiuksensa ovat sotkuiset, vaatteet rähjäiset ja niissä on reikiä. Hän hoippuu kuin kävelisi jään päällä. Kujalla on vain muutamia ihmisiä, ja siitä Terry on kiitollinen. Hän piiloutuu

ovisyvennyksen suojaan. Ovea ei ole käytetty vuosiin, tiilet ovat tummia ja puoliksi hajonneita. Terry laskee rypistyneen ja käytöstä ohentuneen ja reikiintyneen läpinäkyvän muovipussin viereensä. Likaiset neulat näyttävät aarteilta. Terryn kädet alkavat täristä jännityksestä hänen repiessään likaista hupparia päältään. Alla oleva hihatonpaita on leikattu itse saksilla eikä bändin nimestä saa enää selvää. Terry kiristää vyön kätensä ympärille ja alkaa läpsiä ihoa. On ihme, ettei kuola valu hänen suustaan. Täriseminen alkaa olla voimakkaampaa ja kun hän saa neulan käteensä, terä värisee kuin tatuointikoneen neula. Silloin kujalle tulee toinen hylätty. Vanhan miehen parta on sotkuinen, musta pipo varmasti vuosikymmeniä vanha. Hän huudahtaa Terryille, josko tällä olisi jotain jaettavaa ja juoksee tämän luokse. Terry on pysähtynyt puoliväliin liikettä kuin patsas. Neula ei enää tärise. "No, löytyykö?" mies kysyy kärsimättömästi ja ojentaa käsiään. Vanhus katsoo neulaa Terryn kädessä, toista ylimääräistä pussin päällä, sitten Terryä. Terryssä ei ole kaikki kohdallaan. Hän tuijottaa oudosti, vanhuksesta ohi kuin tämä ei edes olisi siinä, ja sitten vanhusta. Silloin Terry purskahtaa varoittamatta kylmään, räkättävään nauruun, ja vanhus horjahtaa kauhuissaan taaksepäin. Nauru ei katkea, kylmä, mieletön räkätys kaikuu kujalla ja vanhus juoksee pois vilkuillen peloissaan olkansa takaa nauravaa Terryä. Neula putoaa Terryn käsistä ja hän yskii nauraessaan liian kovaa. Hän katsoo miehen perään ja nauraa lisää. Lokakuu 2012 Terry kulkee täydellä kadulla. Ihmisiä on kymmenittäin kaikkialla hänen ympärillään. Hän kävelee heidän ympärillään, jopa hymyilee joillekin. Hymyihin ei vastata, mutta sellainen nyky-yhteiskunta on. Aina on liian kiire. Terry nauttii olostaan. Ilma on ihanan kirpakka ja ihmisiä on niin paljon kaikkialla. Terryn mieli on niin jumissa huumeista, ettei hän tajua pelätä. Marraskuu 2012 Kylmät väreet kulkevat Terryn ruumin läpi ja hän kierähtää läkähtyneenä sängyn toiselle puolelle. Nainen nousee lähes heti pukemaan päällensä, mutta Terry ei välitä. Hän makaa raukeana sängyllä, virnistää. Vessassa nainen pyyhkii itsestään Terryn antamaa sperman ja hien lahjaa pois. Eniten hän haluaa kuitenkin Terryn hajun iholtaan. Ollessaan nuori, Terry ehti kerran tai kaksi, hän ei muistanut tai halunnut myöntää sitä, harrastaa seksiä. Viime kerrasta on kymmenen vuotta. Masturboinut hän on, mutta tämä on parempaa. Paljon parempaa. Nainen kävelee takaisin ja alkaa pukea laiskasti päällensä. Terry vilkaisee naisen alastonta vartaloa. Hän ei voi tuntea mitään sympatiaa naisen kohtaloa kohtaan. Ei tällä hetkellä. Joulukuu 2012 Terry kikattaa kämmenensä takaa katsoessaan miestä kohti. On kuin Terry olisi lapsi, jolla on oma jäynä, jota muut eivät ole ehtineet tajuta. Poliisi ei näe asian koomista puolta. Kuulusteluhuone on kylmä ja pieni, kaksi tuolia ja pöytä, yksi pitkä peili seinällä. "Mitä vastaat syytteisiin?" poliisi kysyy jäätävästi. Terry vakavoituu katsoessaan papereita. Hän lukee sen ja jollain tasolla tajuaa ensi kertaa mitä siinä lukee ja mitä hänelle on sanottu. "Minä..." Sana leijailee Terryn huulten välistä kun hän lukee jokaisen rivin, syytöksen. "Sinun kätesi jälkeä." Poliisi työntää suuren valokuvan toiselle puolelle pöytää. Terry lukee kappaleen ensin loppuun, ja katsoo sitten kuvaa. Hänellä kestää hetki koota palaset yhteen. Sitten kun se tapahtuu, hänelle tulee huono olo, maailma alkaa pyöriä. "Minä..." Terry hätkähtää kuin olisi alkamassa itkeä. Hän työntää kuvan pois edestään ja katsoo poliisia. Poliisin katse on kylmä ja läpitunkeva, mies iso ja määrätietoinen, eikä Terry voi olla nauramatta katsoessaan tätä. Terry muistaa missä on ja tunkee kätensä suunsa eteen, mutta naurunpurskahdukset pääsevät silti käden alta pakoon. Poliisi näyttää entistä happamammalta. "Pakkohan minun oli yrittää, onko se mahdollista", Terry sanoo ja kohottaa sitten olkapäitään kuin ei olisi edes varma. Poliisi siristää silmiään vielä kerran ennen kuin painuu pahoinvoivana ja ärtyneenä ulos. Hän ottaa mukaansa kuvan ja kansion. Kuvassa on nainen, jonka vartaloa on viilletty kolmekymmentäneljä kertaa, kaula sahattu lähes kokonaan poikki ja silmät runnottu

syvälle kallon sisään. Helmikuu 2013 Terryn henkistä tilaa arvioimaan tullut mies toteaa Terryn mieleltään sairaaksi. Kukaan, joka on joutunut näkemään hänet, ei odota toisenlaista vastausta. Sanotaan ihmeeksi, että mies on koskaan saanut mitään aikaan. Toukokuu 2013 Terry todetaan syylliseksi kahden naisen murhaan ja yhteen murhan yritykseen. Kesti muutaman kuukauden kun Terryn juttu alkoi saada julkisuutta ja tapauksille löydettiin yhdistäviä tekijöitä. Terry myöntää, joskin sekavasti, kaikki syytteet. Kesäkuu 2015 "Miksi teit sen kaiken?" Terry virnuilee, hänen hymynsä levenee ja pienenee. Mies vie mikrofonin uudestaan oman suunsa lähelle. "Motiivia ei koskaan löydetty. Mikä se on? Katsojamme haluavat tietää sen." Mikrofonin palautuu Terryn eteen kaltereiden väleistä, vieressä kameramies seisoo hievahtamatta mustan kameran kanssa. Terry katsoo ensin virnistäen haastattelijaa, sitten kameramiestä. Hän siristää silmiään kuin ei tunnista kameraa. "Minun oli yritettävä voiko jotain tehdä", hän sanoo ohimennen tuijottaen yhä kameraa. "Muuttaa... sitä", hän mumisee hajamielisesti. "Muuttaa mitä?" haastattelija tarkentaa äkkiä, iloisena siitä, että Terry on vihdoinkin sanonut jotain ja siitä, että tästä jutusta saattaisi jopa kehkeytyä jotakin. "Väistämätöntä." Dokumenttia Terrystä ei julkaista. Materiaalia todetaan lopulta olevan liian vähän. Terry ei puhu, nauraa vain ihmisille. Onneksi Terry on vain pikkutekijä. Haastattelija muistaa kuitenkin vielä vuosienkin päähen Terry viimeiset hänelle osoitetut sanat. Ne eivät kuulosta samalta kuin muiden murhaajien uhkaukset. "Harmi, ettei arkkuasi voida pitää auki." Marraskuu 2018 Pimeä yö, tähdetön taivas. Edes lunta ei ole. Ajovalot halkovat pimeyttä. Mies ajaa ylinopeutta, häntä väsyttää ja hän haluaa mahdollisimman pian takaisin vaimonsa luokse. Hän värähtää hereille silmänräpäystä liian myöhään, kun auto on jo vetäytynyt vastaantulijoiden kaistalle eikä rekkaa voi enää väistää. Metallin kirskuu metallia vasten, auton nokka musertuu kasaan, rekka puskee autoa taaksepäin ja lopulta ajaa puoliksi auton ylitse. Jäljelle jää vain rutistettua metalliromua. Pelastushenkilökunnan on vaikea tunnistaa sitä enää autoksi. Menee lähemmäs neljä tuntia saada auto auki, jotta he saavat musertuneen lihan ja raajojen kappaleet revittyä auton sisältä ulos. Haastattelijan vaimolle valehdellaan siitä, miten paha tapaus oli. Arkun avoinna pito ei tule kysymykseenkään. Maaliskuu 2022 Vankilan henkilökunta on ymmällään. He eivät tiedä mitä tehdä Terrylle, joka on tuijottanut itseään peilistä jo viikon ajan. He yrittävät viedä peilin pois, mutta Terry ei halua sitä. Odotusten vastaisesti Terry ei käy kenenkään kimppuun. Hän vain pyytää peiliä takaisin. Peilin uskotaan auttavan Terryn paranemisprosessissa, jos sellainen on mahdollinen, ja peili annetaan takaisin. Huhtikuu 2022 "Ehkä olen kuolematon", Terry toteaa hoitajalle. "Jumala on", hoitaja vastaa hymyillen. Tämä on hyvä merkki, Terry ei ole puhunut mitään päiviin. Tuijottanut vain hievahtamatta peilikuvaansa. "Tuskin meistä muut ovat." Toukokuu 2022 Hoitajat saattavat Terryä huoneeseen rutiinin tuomalla laiskuudella. He eivät ehdi reagoida, kun Terry nappaa kaiteesta kaksin käsin ja hyppää alas. Hoitajat juoksevat kaiteen vierelle ehtiäkseen juuri nähdä kun Terry syöksyy maahan, hänen jalkansa rusahtavat lattiaa vasten ja hän rojahtaa kasvoilleen. Veri ryöpsähtää kallost ja värjää lattian. Kukaan ei toru hoitajia. Terry haudataan nimettömään hautaan. Helmikuu 2012 Sulkiessaan asuntonsa oven, Terry vilkuilee olkansa yli. Kevyt kolahdus, jonka oven kiinni meneminen päästää on loputtomuuden ääni. Hän ei muista koska olisi viimeksi poistunut valoisaan aikaan asunnostaan. Hän yrittää olla ajattelematta sitä. Ulkona ei ole ketään. Se on hyvä merkki, mutta sydämen tykytys Terryn rinnassa ei lakkaa. Kello ei ole vielä edes aamuseitsemää. Ehkei kenenkään edes pitäisi olla ulkona vielä. Ehkä hänen pitäisi mennä takaisin sisään. Terry lähes hölkkää autolleen ja käynnistää sen sillä hetkellä kun koskettaa auton penkkiä. Auto hurahtaa päälle. Kaikki hyvin, Terry yrittää vakuuttaa itselleen. Kaikki hyvin, ei ole hätää. Hän rauhoittuu ja vetää turvavyönsä kiinni. Nostaessaan katseen takaisin eteen hän näkee parkkipaikan

toisella puolen naapurinsa. Terryn kädet puristuvat ratin ympärille, sydän alkaa tykyttää ja hän pelkää kuollakseen tulevaa. Naapuri heilauttaa kättänsä. Sitten hän katoaa. Kestää minuutteja, ennen kuin Terry tajuaa ajan ja paikan. Yhä autossa ja kaikki kunnossa. Hän naurahtaa uskomatta todellisuuteen. Sopiakseen kaupan, Terryn täytyy matkata yli kaksi tuntia, mutta hän ei välitä. Hän on onnellinen tästä hetkestä ja omasta olemassaolostaan, vaikkakin samalla katkera tuhlattuaan elämänsä. Miksi hän on ollut piilossa kaikki nämä vuodet? Tärkeintä ovat kuitenkin suunnitelmat, joita hän ehtii luoda automatkan aikana. Hän menee kokouksen jälkeen ulos syömään. Käy elokuvissa, kävelee kadulla. On muiden kanssa, osana tätä kaikkeutta. Perille pääsy on lähestulkoon pettymys Terryille. Hän lukitsee autonsa ja harppoo sisään ilman minkäänlaista suunnitelmaa kokousta varten. Jos hän osaisi, hän viheltelisi matkallaan pääoville. Vastaanottotiskillä viehättävä nainen hymyilee. "Tervetuloa." Terry vastaa hymyyn. "Viehättävä päivä", hän aikoo sanovansa, mutta lähemmäs kävellessään hän huomaa naisen takaa kohoavan varjon. Varjo on identtinen kuva naisesta, eikä mitään samanlaista. Silmät ympäri kääntyneinä, kasvot ryppyisinä ja avonaisesta suusta vuotaa kuolaa. Terry pysähtyy kesken askeleen. Hän tuijottaa kaunista, hymyilevää naista ja tämän takana tämän kuollutta varjoa, naisen vääjäämätöntä tulevaisuutta vuosien päässä. Kädellään Terry peittää naisten hahmot ja ryntää kohti kokoustilaa. Hän odottaa sydän jyskyttäen tyhjässä aulassa. "Uneksin. Valheita. Kaikki on valhetta. Unohda. Unohda", Terry kuiskaa itselleen. Miehet saapuvat keskustellen käytävälle ja Terry ponnahtaa liian nopeasti kättelemään. Kätellessään Terry näkee miehen virnistyksen ja sen takaa nousevan varjon. Miehen kasvot ovat sinertävät, verisuonet turvonneet, silmät pullistuneet ulospäin. Terry pakenee vessaan oksentamaan. Hän ei tule puhumaan asiasta kenenkään kanssa, ei edes terapeutin, jonka luokse hän varta vasten menee. Hullu, mielipuoli, ne ovat Terryn ainoat ajatukset. Hän yrittää taistella varjoja vastaan, muttei pysty pakenemaan niitä. Hän ei enää voi piiloutua kotiinsa. Huumeet ovat ainoa asia, joka saa hänet näkemään asian hauskan puolen. Ottamaan rennosti. Pitämään varjojen kanssa hauskaa. Pelaamaan peliä. Hän makaa naisten kanssa silmät suljettuina unohtaakseen vieressä makaavan kuolleen. Myöhemmin hän oppii jopa nauttimaan siitä. Katsottuaan varjoja tarpeeksi, ajatus saa hänestä otteensa. Onko varjo aina oikeassa, voiko hän muuttaa kohtaloa? Terry murhaa ensimmäisen naisen. Istuessaan veressä viillellyn naisen vieressä, hän purskahtaa nauruun muistaessaan, että näin hän oli naisen nähnyt kuolevan. On pakko yrittää toiste. Vapautettava varjot. Vankilassa hän tuijottaa varjoja, seuraa kuolleita maan päällä. Hänen oma pikku salaisuutensa. Kukaan ei saa tietää. Hän ei muista aikaansa vankilassa, vain hetken jolloin hän katsoi peiliin, eikä nähnyt ketään toista. Miksi hän ei näe itseään kuolleen? Pakko yrittää.